

kel nævnte, at man ved Guldindløselighed paa et bestemt Tidspunkt kunde fastholde en Kurs uden at erklære, at man for al Evighed vilde være bundet til denne, med andre Ord midlertidigt stabilisere den ved et eller andet Prisniveau og saa indføre Guldindløselighed uden at tage Standpunkt til, om man eventuelt senere vilde indløse til en højere Guldværdi.

Dette har Nationalbanken ogsaa afvist, og derfor er det ærede Medlem Hr. Holger Andersens Bemærkning saaledes at forstaa, at han overhovedet ikke vil kunne stemme for noget Forslag vedrørende Valutaen, som kan fremkomme paa det nærværende Tidspunkt fra Regering, Rigsdag eller Nationalbank. Den eneste Maade, hvorpaa man paa nærværende Tidspunkt vil være i Stand til at stabilisere Kronen, vilde efter Nationalbankens Opfattelse være at søge bag om de Minimumskurser, som vi for Øjeblikket behandler, saa langt bag om disse, at man kunde sige, at Priseniveauet havde fæstnet sig saadan her i Landet, at det var holdbart ved Guldindløselighed. Vi maatte formodentlig da ned til 80 eller noget omkring dette for at kunne finde et Niveau, som Nationalbanken vilde være villig til at stabilisere ved Guldindløselighed nu. Et saadant Forslag har jo ikke kunnet tænkes fremsat fra nogen Side, og derfor vil det ærede Medlems Standpunkt medføre som Konsekvens, at overhovedet intet Valutaforslag kan faa hans Tilslutning.

I denne Forbindelse vil jeg gøre det ærede Medlem Hr. Holstein opmærksom paa, at naar han mener, at det er Guldindløselighed, som fremkalder, og som ene kan fremkalde Pristaldet, idet først da vil man føle sig saa sikker, at man vil gaa ned med Priserne, skal jeg henvise det ærede Medlem til, at Nationalbanken udtaler, at den ikke mener at kunne indføre nogen Guldindløselighed, før Priser og Indtægtsniveau er kommet i Overensstemmelse med Kronens Værdi, og det derefter i nogen Tid har vist sig, at Tilstanden er holdbar. (Fraenkel: Lad os ikke holde Nationalbanken frem som Autoritet Gang efter Gang!). Nej, det skal jeg ogsaa nok komme tilbage til. Med andre Ord, det, der siges heri, er: det er ikke Guldindløseligheden, som maa komme først som det, der vil fremkalde Pristaldet, men det er Pristilpasningen, som maa komme først, og den vil muliggøre Guldindløseligheden. Og da det ærede Medlem Hr. Holstein jo ogsaa lægger nogen Vægt paa, hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger i denne Sag, gør jeg opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr.

N. Neergaard har understreget sin Tilfredshed med, at der er Enighed i Udvalget om denne Udtalelses Rigtighed.

Jeg kan ganske give det ærede Medlem Hr. Fraenkel Ret i, at en af Nationalbanken fremsat Udtalelse ikke i og for sig har den Autoritet for os, at vi behøver at bøje os for den. Men Nationalbankens Udtalelse paa dette Punkt svarer til, hvad de Nationalbanker og Rigsbanker, som det ærede Medlem har Tillid til, har gjort, nemlig den svenske Nationalbank og den engelske Nationalbank, Banker, som det ærede Medlem ofte nævner i Modsætning til vor. Begge disse Banker har ikke kunnet gaa til Guldindløselighed og har utrykkelig erklæret ikke at kunne og ikke at ville gaa til den, før efter at Pristilpasningen har fundet Sted. Det er paa disse Bankers Autoritet, jeg mener, at Nationalbankens Udtalelse her er rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte saa til mig, at det var meget logisk af mig at kræve, at Endemaalet ikke foregribes, og at Valutakreditten ikke anvendes til Endemalets Foregribelse, naar jeg mente, alle Ting ta'ne i Betragtning, at en Fæstnelse ved 91 var at foretrække, hvis den lader sig gennemføre uden afgørende Hindringer. Men det ærede Medlem sagde saa, at saa er det efter hans Opfattelse ulogisk at stemme for Loven, naar disse Forudsætninger brister. Heroverfor er det, at jeg for det første — og det behøver jeg ikke at gentage — hævder, at Endemaålet staar aabent efter denne Lovs Vedtagelse i enhver Henseende lige saa sikkert, som det stod aabent, da vi vedtog Loven i 1924, og dernæst med Hensyn til Valutakreditten, at det ærede Medlem har jo nu hørt det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Bemærkninger om sin Opfattelse af den nødvendige Pause, og at han ikke formener, at denne Pause vil være tilendebragt før ved Udgangen af Aaret 1926, idet han mener, at Tilpasningen ikke vil kunne finde Sted før, og at han derfor med andre Ord ikke vil være med til at anvende Valutakreditten til denne Pauses Afbrydelse. Det er, hvad jeg har sagt om Venstres Standpunkt i denne Sag, og det falder sammen med vort Standpunkt i Spørgsmaalet om Valutakreditten.

Men til det ærede Medlem vil jeg yderligere sige, at vort Standpunkt er jo, at det er nødvendigt snarest muligt at fremkalde en Afgørelse, fordi den af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard forfægtede Pausepolitik dels er usikker og dels skyder hele Sagens Afgørelse endnu længere ud, idet enhver, som har hørt det ærede Medlems Tale nu,